

277

PROKOPSKÉ LISTY

měsíčník nejen pro žižkovské farníky

ÚNOR 2016

Drazí farníci,

tento měsíc vstoupíme do čtyřicetidenního postního období, které nám má pomoci připravit se na největší a nejdůležitější svátky celého liturgického roku, a sice na Velikonoce. Prožíváme Svatý rok milosrdenství a ve spojení s kajností postního období nám může tento čas pomoci více se zakořenit ve víře a důvěře v Pána a upevnit naše zcela osobní spojení s ním. Při všem chaosu, který se ve světě v posledních měsících a dnech odehrává a který nás zcela jistě nemůže nechat klidnými a netečnými, určitě potřebujeme znovu hlubší ukotvení naděje smyslu našeho života a tím i ujištění, že náš život je opravdu v rukou Božích, a proto se nemáme obávat a strachovat, ale spíše důvěřovat a být povzbuzeni a oporou pro ty, kteří ještě bloudí. „Buďte stále připraveni obhájit se před každým, kdo se vás ptá po důvodech vaší naděje“ (1 Petr 3,15). Znamená to znovu odhalit jedinečný pramen Boží lásky, která vyvěrá z boku Kristova a která se nám v podobě kříže

zjevuje jako pravé zřídlo Božího milosrdenství. Od Popelčiny středy budeme zvláštním způsobem volání k pokání a obrácení, které neznamená začít se stranit společnosti a „žít si duchovně jen sám pro sebe“, ale znamená proměnit svůj život očištěním se od závislosti, zlovyků, sobeckosti a určité světáckosti, které se nám snaží namluvit, že žijeme ve světě, a proto to nesmíme s naší vírou „přehánět“, abychom se v zájmu politické korektnosti nějak nevyčlenili a nebyli považováni za extrémisty. V uplynulých dnech mě zaujala zpráva ze sdělovacích prostředků, že v Anglii a Walesu budou posunuty závěrečné zkoušky žáků a studentů kvůli muslimskému měsíci ramadán. Je to proto, že muslimové drží v tomto období přísný půst a mohou jíst jen v noci, a proto by byli určitým způsobem omezeni. Jak zpráva říká, žije v Anglii a Walesu 2,71 miliónu muslimů, což je 4,8 procenta obyvatelstva. Po přečtení těchto řádků, jsem si říkal, že v naší republice je více křesťanů než necelých 5 procent, a troufám si říci, že mnozí z nich možná ani zcela přesně nevědí, co doba postní je, a hlavně si nejsem jistý, zda by kvůli své víře byli ochotní na veřejných orgánech žádat nějaké ústupky, aby mohli prožívat lépe toto období kajnosti.

Doba postní je tedy velikou příležitostí znovu a jasně si uvědomit, „o co nám jde“ a co je v našem životě to nejzásadnější. Abychom měli opět „jasno“, je zapotřebí očistit svůj duchovní zrak a mít znovu zcela jasně před očima život našeho Pána Ježíše Krista, který nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za všechny (srv. Mt 20,28). Náš křesťanský život má být úsilím o ztotožňování se s životem našeho Pána, v jeho slovech, jednání, myšlenkách a tím ho přetvářet a činit nadpřirozeným a tím i přitahovat naše bližní k Bohu. Víme, že zde je často Achillova pata naší křesťanské víry, protože podléháme jistě pohodlnosti a přizpůsobujeme se světu namísto toho, abychom se ho snažili posvětit, změnit a tím i získat pro Pána. Nyní máme příležitost alespoň něco změnit a právě skrze Boží milosrdenství, které je nám v tomto roce v tak hojně míře nabízeno, odstranit z našeho života jistou povrchnost a možná i formálnost a probudit v sobě větší horlivost po lásce k Bohu i bližnímu. Nejlepším prostředkem pomoci k uskutečnění této proměny nám církev v čele s naším Sv. Otcem Františkem nabízí svátost smíření, která je „svlečením starého a oblečením nového člověka“, který již nežije sám sobě, ale pro druhé. Jistě je proto dobré se připomenout skutky tělesného a duchovního milosrdenství, kterým církev už již celá staletí a která jsou konkrétním a hmatatelným projevem našeho úsilí o změnu: sytit hladové, dát napít žíznivému, přijímat pocestné, oblékat nahé, navštěvovat nemocné, osvobodovat zajaté, pohřbívat mrtvé. Napomínat hříšníky, učit nevědomé, radit pochybujícím, těšit zarmoucené, trpělivě snášet křivdy, odpouštět ubližujícím, modlit se za živé i mrtvé.

Snaha o uskutečnění alespoň některých z těchto skutků milosrdenství může být úžasnou pomoci a velice dobrým programem pro nastávající dobu postní. Nezapomeňme ovšem, že našemu okolí a našim bližním můžeme nejvíce a jediné pomoci, pokud proměníme sebe sama, a tedy naši duši. Pán nám jistě v tomto úsilí neodepře svoji milost, ale je třeba o ni usilovat a každý den si ji znovu vyprošovat. Ať nám všem svatopostní doba pomůže zbavit se pouhého povrchního vztahu k Pánu Ježíši a navrátí nás k pravdivému a věrohodnému křesťanskému životu. Žehná

Vít Uher
P. Vít Uher

ÚNOR 2016

1	po	4. týden v mezidobí	
2	út	Uvedení Páně do chrámu („Hromnice“)	svátek
3	st	sv. Blažeje, sv. Ansgara	
4	čt	4. týden v mezidobí	
5	pá	sv. Agáty, panny a mučednice	památka
6	so	sv. Pavla Miki a druhů, mučedníků	památka
7	ne	5. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	
8	po	sv. Jeronýma Emiliani, sv. Josefiny Bakhiti	
9	út	5. týden v mezidobí	
10	st	Popeleční středa	postní den
11	čt	Panny Marie Lurdské	
12	pá	po Popeleční středě	
13	so	po Popeleční středě	
14	ne	I. NEDĚLE POSTNÍ	
15	po	bl. Bedřicha Bachsteina a druhů, mučedníků	
16	út	I. postní týden	
17	st	sv. Alexia a druhů, mučedníků	
18	čt	I. postní týden	
19	pá	I. postní týden	
20	so	I. postní týden	
21	ne	II. NEDĚLE POSTNÍ	
22	po	Stolce svatého apoštola Petra	svátek
23	út	sv. Polykarpa, biskupa a mučedníka	
24	st	II. postní týden	
25	čt	II. postní týden	
26	pá	II. postní týden	
27	so	II. postní týden	
28	ne	III. NEDĚLE POSTNÍ	
29	po	III. postní týden	

24. 12. 2015

Odpoledne se v kostele sv. Prokopa konala mše svatá pro děti.

27. 12. 2015

Jsmo oslavili svátek Svaté Rodiny a obnovu manželských slibů.

31. 12. 2015

Poděkování na závěr kalendářního roku a mše svatá s eucharistickým požehnáním v kostele sv. Prokopa.

1. 1. 2016

Jsmo slavili nejen příchod nového roku, ale především slavnost Matky Boží Panny Marie.

6. 1. 2016

Slavnost Zjevení Páně, lidově zvanou „svátek Tří králů“. Církev si připomíná tři důležité události z Kristova života, trojí zjevení; především je to zjevení novorozeného Ježíše mudrcům od východu, kteří mu přinesli dary. Tento den se žehnají voda, křída a kadidlo.

1.–14. 1. 2016

Skupina koledníků vybírala příspěvky do kasiček Tříkrálové sbírky. Za výslednou částku 31 715 Kč všem moc děkujeme. Tradičně koledníci zavítali i na úřad městské části Prahy 3 (A, B).

17. 1. 2016

Ve farním centru se poprvé v tomto roce setkali ministranti.

A

B

Žehnání svící prvokomunikantům

úterý 2. 2. v 18.00

kostel sv. Anny

Zpovídání ve Svatém roce milosrdenství

podle rozpisu a navíc každý pátek

od 17.20 až do konce mše sv.

Svatoblažské požehnání

středa 3. 2. v 6.00 Sv. Roch

a v 18.00 Sv. Prokop

Mše sv. v Tridentuském ritu

pondělí 15. 2. v 18.00 u Sv. Rocha

Výstav Nejsvětější Sv. Oltářní

úterý 23. 2. v 17.30 v kostele sv. Anny

Pastorační rada farnosti

středa 3. 2. v 18.00

Sv. Prokop

Postní duchovní obnova

sobota 27. 2. od 9.30

kaple sv. Vojtěcha – Na Balkáně. Povede ji P. Petr Beneš, kaplan z farnosti Nejsvětějšího Srdce Páně na Vinohradech.

Zájemci se mohou přihlašovat od neděle 7. února v sakristii kostela sv. Prokopa.

Sbírka na splátku farního úvěru

neděle 7. 2. (všechny kostely)

Udělování popelce – začátek doby postní

středa 10. 2. v 6.00 Sv. Roch

a v 18.00 Sv. Prokop

Pobožnost Křížové cesty

pátek 12., 19., 26. 2. v 17.15

Sv. Prokop

Sbírka „Halář sv. Petra“

neděle 21. 2.

všechny kostely

První a druhé skrutinium katechumenů

neděle 14. 2. a 21. 2. v 9.30 Sv. Prokop

Setkání ministrantů

neděle 7. 2. v 17.00

farní centrum

Setkání hledajících

pátek 5. 2. a 19. 2. v 19.00

farní centrum

Úklid kostelů

sobota 6. 2. mše sv. v 8.00 – Sv. Prokop

Udělení svátosti pomazání nemocných

neděle 28. 2. v 9.30 Sv. Prokop

Milí farníci a čtenáři,

není tomu dlouho, co jsme vstoupili do nového roku 2016, a už je jeho první měsíc za námi. Díky Vám jsem v uplynulém roce dokázal udělat zásadní rozhodnutí a odstěhoval se na rok do Olomouce rozpoznávat, kde mě Pán chce mít. Bez Vaší podpory a příkladu by to nešlo. Děkuji ☺.

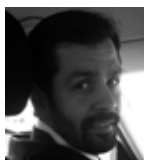
Aktuálně máme v konviktu za sebou několik zkoušek, týdenní exercicie v Rokoli a v nadcházejícím čase nás čeká čtrnáctidenní praxe ve zdravotnictví.

Do nového roku Vám přeji radost z toho, že si můžeme být nablízku v míru a pokoji. Modlím se tu za Vás a také Vás prosím o modlitbu. S díkem

Jiří Tiller

Dne 13. prosince 2015, o třetí adventní neděli, zemřela po delší nemoci redaktorka Prokopských listů Jana Tillerová. Redaktorskou činnost vykonávala právě 2 roky. Jana, ač nebydlela na Žižkově, byla stálou a pravidelnou návštěvnici společenství ve farnosti sv. Prokopa. Účastnila se nejen vycházek po Praze, farních dovolených a každý čtvrtek biblických hodin, ale i několikrát absolvovala přípravu pro hledající. Víra byla nedílnou součástí jejího života. Celoživotní láska ke knihám a literatuře předurčila její zaměstnání – byla korektorkou v novinách a časopisech. Milovala lidi, nezakazila žádnou legraci a pověstný byl její ironický humor, který neztrácela ani tehdy, když jí už určitě příliš do smíchu nebylo. Její statečnost, s jakou se vypořádávala s obtížnými projevy nemoci, může být příkladem i pro nás.

Petr Klener (36) mi o sobě vyprávěl ve vlastní kavárně na Olšanském náměstí, hned vedle již několik let provozovaného obchodu se žonglovacím zbožím. Do splnění dávného snu o kavárně šli se ženou Veronikou bez zkušeností, jen s velkým nadšením. Pojdme se nechat pozvat na kávu do útulné kavárny naproti kostelu sv. Rocha.

Jaký je příběh vaší kavárny?

Kavárna byla mým odvčným přáním už od dob střední školy. Koncept kavárny se postupně vyvíjel od prvotní středoškolské představy temnějších prostor se zákoutími a starými křesly a pivem až po současnou podobu. O kavárnu jsme začali aktivněji usilovat s Veronikou před 3–4 roky. Nejtěžší bylo sehnat adekvátní prostor, rekolaudace na provoz kavárny, pokud tam nebyla, je velice náročná. Zároveň je potřeba, aby majitel byl vstřícný a chtěl za prostory adekvátní peníze bez přehnaných představ. My jsme konkrétně začali v červenci a v březnu následujícího roku otvírali. Veronika je přes estetickou stránku kavárny, mj. každé zhruba 2–3 měsíce měnime výstavu uměleckých děl. Proběhne vernisáž. Z hlediska rodiny asi nejtěžší období bylo při vlastní rekonstrukci kavárny a první rok fungování, ráno jsem odešel, když děti ještě spaly nebo vstávaly, a vracel se, když šly spát. Vše leželo na Verčiných bedrech.

Ty jsi baristou v kavárně?

Ano, jsem ten, který připravuje kávu. Je důležitý správný výběr kávy a správná příprava od nákupu kávy až po nalití do šálku a našlehaní mléka. Přirovnávám to k vinařům, ti také musí ochutnávat, ochutnávat a ochutnávat. Druhů kávy je velká škála - od italské hořké kávy až po etiopskou ovocnou kyselou kávu, záleží na tom, kde káva roste, kde se sbírá, suší, zda zraje na sluníčku nebo ve stínu, jak se připravuje na export a jak se skladuje. Pražení je důležité, jestli je slabé nebo se až káva přepálí. Práce baristy je, aby uměl dobře nastavit mlýnek, aby káva protékala dobře, ve stejném množství s kvalitní vodou. Před 3–4 roky kávová kultura a obroda kávy v Česku začínala, objevily se pražírny kvalitní kávy. Majitelé kavárny na náměstí Jiřího z Po-

debrad si nás získali svým přístupem a ochotou nám pomoci svými zkušenostmi a nyní od nich odebíráme kávu. Prošel jsem několika kurzy a vzděláváním v oblasti činnosti baristy.

Jak ses dostal k obchodu s potřebami pro žonglování?

Nejdříve jsem o tom neměl ani zdání. Při mém dlouhém studiu na vysoké škole jsem šel na brigádu jako externí účetní v obchodě s potřebami pro žonglování. Tam jsem pracoval hodně let a postupem času jsem začal zjišťovat různá pozitiva, která žonglování má. Je zábavné a má kladné účinky na motoriku, na koordinaci pohybu, propojuje pravou a levou hemisféru, je prospěšné. Zejména v západní Evropě žonglování používají vysocí manažeři jako jednu z relaxačních technik při dlouhých poradách. Původní majitel obchod dovedl tak, že přestal fungovat a zavřel by ho. Mně to přišlo líto a pokračoval jsem v provozování obchodu hned po studiích. Postupně jsem se naučil zacházet s každou věcí, co máme v obchodě.

Ještě aktivně závodně tančeš?

Už dlouho ne, byl to dlouho jeden z koníčků, který nelze s prací a rodinou skloubit. A už mi také není 20 let ☺. Nejvíce mi ale přinesl to, že mě seznámil s mou ženou, se kterou máme 3 skvělé děti, se kterými je to větší tanec, než to bývalo za celou dobu závodního tancování.

A kniha?

Doufám jsem, že to přeskochíme. (smích) Hrozně rád vzpomínám na Remarqueovu knihu, kterou mi doporučil kamarád – Noc v Lisabonu. Utkvěla mi v hlavě.

-vh-

Erich Maria Remarque, Noc v Lisabonu. Knížní klub 2008. E. M. Remarque jako 18letý byl v I. světové válce těžce raněn na západní frontě. Po válce vystřídal řadu povolání. Po nástupu nacismu se dostal v Německu na index zakázaných autorů a byl zbaven německého občanství. Emigroval do New Yorku, kde získal americké občanství. Do vlasti se po válce nikdy nevrátil.

Misericordiae Vultus (I. část)

Bula vyhláující mimořádný Svatý rok Milosrdenství

František, římský biskup a služebník Božích služebníků,
všem, kdo čtou tento list:
milost, milosrdenství a pokoj

1. Ježíš Kristus je tváří Otcova milosrdenství. Tajemství křesťanské víry je patrně shrnuto v tomto slovu. Milosrdenství ožilo, stalo se viditelným a dosáhlo svého vrcholu v Ježíši Nazaretském. „Nekonečně milosrdný“ (Ef 2,4) Otec poté, co zjevil Mojžíšovi svoje jméno „Boha milosrdného a milostivého, shovívavého, velmi laskavého a věrného“ (Ex 34,6), dával nadále poznávat svoji božskou přirozenost různými způsoby a v mnoha dějinných momentech. V „plnosti času“ (Gal 4,4), když bylo podle Jeho plánu spásy všechno připraveno, poslal svého Syna narozeného z Panny Marie, aby nám zjevil svoji lásku definitivně. Kdo vidí Jeho, ten vidí Otce (srov. Jan 14,9). Ježíš Nazaretský svým slovem, svými gesty a celou svojí osobou[1] zjevuje Boží milosrdenství.
2. Potřebujeme neustále rozjímat o milosrdenství. Je zdrojem radosti, vyrovnanosti a pokoje. Je podmínkou naší spásy. Milosrdenství je slovem, které zjevuje tajemství Nejsvětější Trojice. Milosrdenství je poslední a svrchovaný čin, kterým nám Bůh vychází vstříc. Milosrdenství je základním zákonem, který přebývá v srdci každého člověka hledícího upřímným zrakem na bratra, kterého v životě potká. Milosrdenství je cesta, která sjednocuje Boha a člověka, protože otevírá srdce naději, že jsme milováni navždy i přes omezení svého hříchu.
3. Jsou chvíle, kdy jsme ještě silněji voláni upřít svůj zrak k milosrdenství, abychom se stali účinným znamením Otcova jednání. Proto jsem vyhlásil *Mimořádné jubileum Milosrdenství* jako dobu příhodnou pro církev, aby umožnila věřícím vydávat silnější a účinnější svědectví. Svatý rok bude zahájen 8. prosince 2015 na slavnost Neposkvrněného Početí. Tato liturgická slavnost ukazuje způsob, jakým Bůh jedná již od počátku našich dějin. Po hříchu Adama a Evy Bůh nechtěl ponechat lidstvo samotné a napospas zlu. Proto zamýšlel a chtěl Marii svatou a neposkvrněnou v lásce (srov. Ef 1,4), aby se stala Matkou Vykupitele člověka. Na tíži hříchu odpovídá Bůh plností odpuštění. Milosrdenství bude vždycky větší než každý hřích, a nikdo nemůže klást omezení Boží lásce, která odpouští. Na slavnost Neposkvrněného Početí budu mít to potěšení otevřít Svatou bránu. V tomto případě půjde o *bránu Milosrdenství*, kde bude moci každý, kdo vstoupí, zakusit lásku Boha, který potěšuje, odpouští a dodává naději. Následující, třetí adventní neděle, bude otevřena Svatá brána v římské katedrále, v bazilice sv. Jana na Lateránu. A potom Svatá brána v ostatních papežských bazilikách. Stanovují, aby tuto neděle v každé místní církvi, v katedrále, která je mateřským chrámem pro všechny věřící, anebo v konkatedrále či v jiném kostele zvláštního významu byla otevřena tato *brána Milosrdenství* pro celý Svatý rok. Podle rozhodnutí ordináře ji bude možno otevřít také v jiných svatyních, které jsou metou mnoha poutníků, kteří jsou na těchto posvátných místech často v srdci pohnuti milostí a nacházejí cestu obrácení. Každá místní církev proto bude přímo zapojena do Svatého roku jakožto mimořádného momentu milosti a duchovní obnovy. Jubileum proto bude slaveno v Římě stejně jako v místních církvích jako viditelné znamení společenství celé církve.
4. Zvolil jsem datum 8. prosince, které nabylo významu v nedávných dějinách církve. Otevřu totiž Svatou bránu v den padesátého výročí zakončení Druhého vatikánského ekumenického koncilu. Církev cítí, že je třeba onu událost mít v živé paměti. Tehdy začala nová etapa jejich dějin. Otcové shromáždění na koncilu pocítili silně a jako opravdové vanutí Ducha požadavek mluvit k lidem svojí doby o Bohu srozumitelněji. Byly zbořeny hradby, které bohužel příliš dlouhou dobu uzavíraly církev v privilegované pevnosti, a nadešel čas zvěstovat evangelium nově. Nová etapa neustálé evangelizace. Nový závazek

pro všechny křesťany, aby s větším nadšením a přesvědčením dosvědčovali svoji víru. Církev pocítila odpovědnost, že má být ve světě živým znamením Otcovy lásky.

Vybavují se významná slova svatého Jana XXIII. při zahájení koncilu, kterými ukázal, kudy je třeba jít: „Kristova nevěsta chce nyní raději podat lék milosrdenství než sahat po těžkých zbraních... Katolická církev pozvedající tímto ekumenickým koncillem pochodem katolické pravdy se chce ukázat jako nej-laskavější matka všech, dobrotivá, trpělivá, pohnutá milosrdenstvím a dobrotou vůči těm dětem, které jsou od ní odloučeny.“ [2] Ke stejnému horizontu odkázal také bl. Pavel VI., který při zakončení koncilu řekl: „Chceme podotknout, že vyznáním našeho koncilu byla především láska (*caritas*)... Starobylý příběh Samaritána byl paradigmatickým spiritualitě tohoto koncilu... Modernímu světu se od koncilu dostalo proudu sympatií a úžasu. Ano, poukázalo se na omyly, protože si to žádá láska neméně než pravda, ale lidem se dostalo jen povzbuzení, úcty a lásky. Koncil vyslal soudobému světu namísto deprimujících diagnóz povzbuzující pomoc a namísto neblahých předpokladů poselství důvěry. Jeho hodnoty nejenom respektoval, ale cítil, jeho snahy podpořil, jeho očekávání očistil a požehnal... Měli bychom zdůraznit ještě něco. Veškeré věroučné bohatství bylo zaměřeno jediným směrem, totiž tak, aby sloužilo člověku. Člověku ve všech jeho situacích, ve všech jeho slabostech a ve všech jeho potřebách.“ [3]

S těmito pocity vděčnosti za to, co církev obdržela, a s odpovědností za úkol, který nás očekává, projdeme Svatou Branou v plné důvěře, že nás provází Zmrtvýchvstalý Pán, který je nám v našem putování stálou oporou. Duch svatý, jenž vede kroky svých věřících, aby spolupracovali na díle spásy uskutečněné Kristem, ať vede a podporuje Boží lid a pomáhá mu kontempletovat tvář milosrdenství. [4]

5. Jubilejní rok bude zakončen liturgickou slavností Krista Krále 20. listopadu 2016. V tento den, po uzavření Svaté brány, budeme naplnění pocity vděčnosti a díky k Nejsvětější Trojici, že nám darovala tak mimořádný čas milosti. Svěříme život církve, celé lidstvo a nezměrné veškerenstvo Kristu Pánu, aby udělil své milosrdenství jako jitrní rosu dějinám, o jejichž plodnost budou všichni usilovat. S přáním, aby budoucí roky byly prostoupeny milosrdenstvím, šly vstříc každému člověku a přinášely dobrotu a Boží něhu! Kež ke všem, věřícím i vzdáleným, dojde balzám milosrdenství jako znamení Božího království, které je již mezi námi.

6. „Je vlastní Bohu, že prokazuje milosrdenství, ve kterém se obzvláště projevuje Jeho všemohoucnost.“ [5] Slova svatého Tomáše Akvinského ukazují, že božské milosrdenství není vůbec znamením slabosti, nýbrž spíše kvality Boží všemohoucnosti. A proto liturgie v jedné z nejstarších vstupních mešních modliteb praví: „Bože, který zjevuješ svoji všemohoucnost především v milosrdenství a odpuštění.“ [6] Bůh bude navždy v dějinách lidstva Tím, který je přítomný, blízký, prozíravý, svatý a milosrdný.

„Trpělivý a milosrdný“ je dvojitý přívlastek, který se často ve Starém zákoně objevuje v popisech přirozenosti Boha. Jeho milosrdná existence se odráží v mnoha událostech dějin spásy, kde Jeho dobrota převažuje nad trestem a záhubou. Žalmy obzvláště vyjevují tuto velkolepost božského jednání: „On odpouští všechny tvé viny, on léčí všechny tvé neduhy. On vykupuje tvůj život ze záhuby, on tě věncí láskou a slitováním“ (Žl 103,3–4). Ještě výslovněji potvrzuje konkrétní znaky milosrdenství další Žalm: „Zjednává právo utlačěným, dává chléb lačným. Hospodin vysvobozuje vězně, otvírá oči slepým, naprímuje sklíčené, miluje spravedlivé, chrání přistěhovalce, podporuje sirotka a vdovu, ale mate cestu bezbožníků“ (Žl 146, 7–9). A naposled další slova Žalmisty: „Uzdravuje ty, jimž puká srdce, a jejich rány uzdravuje... Pokorné Hospodin pozvedá, bezbožné však ponižuje k zemi“ (Žl 147,3.6). Boží milosrdenství zkrátka není abstraktní idea, nýbrž konkrétní skutečnost, která zjevuje Jeho lásku, podobně jako otce a matku hluboce dojmá jejich dítě. Opravdu je na místě říci, že jde o „niternou“ lásku. Pramení v nitru jako hluboké, přirozené citění tvořené něhou, soucitem, shovívavostí a odpuštěním.

[1] Dei Verbum, 4.

[2] Zahajovací promluva Druhého vatikánského ekumenického koncilu, 11. října 1962, 2-3.

[3] Promluva na posledním veřejném zasedání, 7. prosince 1965.

[4] Srov. Lumen gentium, 16; Gaudium et spes, 15.

[5] Summa Theologiae, II-II, q.30, a.4.

[6] XXVI. Neděle v mezidobí. Tato vstupní modlitba se objevuje již v 8. století v eulogických textech Gelasiova sakramentáře (1198).

Církev Československá (CČS, nazývaná od roku 1971 Církev Československá husitská, CČSH) vznikla na přelomu let 1919 a 1920 odštěpením od římskokatolické církve. Její vznik souvisí se situací krátce po vzniku nového státu, kdy byla částí společnosti a intelektuálních elit pocítována potřeba se vymezit vůči všemu minulému (Rakousko – Uhersko, tzv. sepětí trůnu a oltáře) podle hesla: „ pryč od Vídně, pryč od Říma“. Jádrem tohoto tzv. odštěpeneckého hnutí tvořili tzv. katoličtí modernisté, v čele s Karlem Farským. Náboženská obec CČS na Žižkově byla založena 25. července 1920. Po neúspěšném pokusu o zabránění katolického kostela sv. Prokopa se bohoslužby konaly v pronájmu u evangelíků v Betlémské kapli.

Žižkův sbor na náměstí Barikád

byl stavěn v letech 1923 (zakoupení parcely) až 1925 (slavnostní otevření bohoslužbou na Hod boží vánoční, tedy 25. 12. 1925). Objekt nesoucí rysy dobové módního rondokubismu byl postaven jako provizorní dle návrhu architekta Františka Kaliby. Stalo se tak proti vůli tehdejšího patriarchy Dr. K. Farského, který si pro početnou žižkovskou obec představoval mnohem větší a reprezentativnější kostel. Stavba měla být po deseti letech zbourána a nahrazena mnohem větším souborem objektů, avšak místní samospráva k demolici nedala souhlas. S předpokladem brzkého vyřešení těchto potíží byla zahájena stavba severního křídla budoucího velkého sboru, využívaná následně pro ubytování bohoslovců. V 50. letech byla zestátněna. V 50. a 60. letech byla žižkovská náboženská obec nejpočetnějším sborem CČS.

Budova pojmenovaná po Janu Žižkovi se skládá ze dvou hlavních prostor: velké modlitebny a Komenského síně. Stavba obsahovala i kancelář, byty pro duchovního, sborovníka, tajemníka, archiv atd. V roce 1965 byly prostory bývalého archivu upraveny na kolumbárium. Uměleckou dominantu modlitebny tvoří socha Františka Bílka „Strom bleskem pravdy zasažený“, vysoká 3,5 m, zapůjčená roku 1964 Galerií hlavního města Prahy. Bílek začal tvořit tuto kompozici Jana Husa – napůl strom, napůl člověk, zdola obklopený plameny, silně zakloněný – již jako mladý umělec v roce 1901, kdy vznikl 90 cm vysoký model. Následně se k tomuto typu plastiky vrátil ještě desetkrát, a to v letech 1909 – 1929. Bílek sám v roce 1920 přestoupil do Církve československé a stal se jejím oficiálním umělcem.

-lb-

157. Řehoř VII. (1061–1025 – † 25. 5. 1085)

Řehoř VII. byl velkou osobností, která vtiskla katolické církvi trvalou pečeť. Hildebrand se zřejmě narodil kolem roku 1020 v toskánské Soaně. Do Říma přišel velmi mlád a pravděpodobně se stal mnichem v mariánském klášteře na Aventinu. Roku 1047 doprovázel Řehoře VI. do vyhnanství do Kolína nad Rýnem. O rok později pobýval v Cluny. Lev IX. ho roku 1049 povolal do Říma a pověřil ho vedením kláštera sv. Pavla za hradbami. Poté Hildebrand řídil papežskou církevní politiku. Byl legátem ve Francii a roku 1058 získal souhlas císařovny vdovy Agnes s pontifikátem Štěpána IX. Prosadil rovněž volbu Mikuláše II. i Alexandra II.

Pod tlakem lidových mas, které při pohřbu Alexandra II. volaly v bazilice sv. Jana Lateránského: „*Ať je Hildebrand naším papežem!*“, se stal tento mnich papežem. Jméno Řehoř přijal zřejmě jako připomínku svého slavného vzoru Řehoře Velikého. Z doby jeho pontifikátu pochází slavný „*Dictatus papae*“, podle něhož je papež univerzálním biskupem s právem rozhodovat ve všech záležitostech křesťanstva.

Zatímco on smí soudit všechny, jeho nesmí soudit nikdo. Může dosazovat, překládat a znovudosazovat biskupy. Může sesadit i císaře. Řehoř VII. dále tvrdil, že se římská církev nikdy nemýlila a nikdy se také nezmýlí. Většina jeho tvrzení nebyla nová. Můžeme si je přečíst již v „*Pseudoisidorských dekretách*“. Nové byly nanejvýš vyhocené formulace a nárok na dosazování císařů. Novum spočívalo rovněž v tom, že jeho věty nezůstaly šedou teorií a našly důsledné uplatnění v praxi.

S velkou horlivostí se Řehoř pustil do reformování církve. Na postních synodách v letech 1074 a 1075 byla obnovena a zpřísněna ustanovení Lva IX. a Mikuláše II. o zákazu simo-

Vlastní jméno nebo rod:	Hildebrand ze Soany
Původ:	Soana, Toskánsko
Datum narození:	asi 1020–1025
Místo narození:	Soana
Datum zvolení:	22. 4. 1073
Datum smrti:	25. 5. 1085
Místo smrti:	Salerno
Místo pohřbu:	Salerno, dóm
Pontifikát:	12 let, 1 měsíc a 3 dny

nie a kněžských manželství. Synoda z roku 1078 nařizovala, aby byli suspendováni všichni biskupové, kteří za úplatu tolerují konkubinát svých kněží. Ve stejném roce došlo k prvnímu jasně vyslovenému zákazu investitury. Ve Španělsku se za přispění Alfonse VI. Kastilského podařilo zavést roku 1080 římskou liturgii. S Vilémem I. Anglickým udržoval Řehoř přátelské vztahy. Značnou velkorysost projevil vůči francouzskému králi Filipovi I., který si příliš nevážil jeho reformních snah a jehož cizoložný poměr s Bertradou z Montfortu považovala církev za skandál.

Avšak s Jindřichem IV. se dostal Řehoř do konfliktu již roku 1075, kdy mu vyčetl, že jmenováním biskupů a opatů v Milánsku znevážil Boží právo. Tím začal zřejmě nejkrutější a nejrozhročenější boj mezi králem a papežem, který kdy zažily dějiny. Na papežovu pohružku klatbou reagoval král neobyčejně tvrdě. Na shromáždění ve Wormsu dal Řehoře sesadit procísařsky naladěnými biskupy. Poté mu napsal: „Ty, který jsi z úsudku všech našich biskupů a ostatních našich prokletý, sestup, opusť neprávem přivlastňovaný apoštolský stolec. Jiný nechť usedne na trůn svatého Petra, který neukrývá za údajnou zbožnost násilí, nýbrž zvěstuje čisté učení svatého Petra!“ Řehoř promptně zareagoval již na postní synodě téhož roku, uvrhl Jindřicha do klatby a zbavil ho jeho hodnosti. Dramatičnost těch-

to dějů nedovedeme dnes již správně posoudit. Až do té doby nikdy nevalil papež klatbu na krále. A stalo se to sotva třicet let poté, co otec mladého Jindřicha dosadil a sesadil celou řadu papežů.

Německá vysoká šlechta prohlásila, že vypoví Jindřichovi poslušnost, nebude-li během jednoho roku zproštěn klatby. Protože chtěl Jindřich zabránit spojení mezi papežem a německou šlechtou, odebral se do Canossy, na hrad markraběnky Matyldy z Toscie. Zde ho očekával papež, který už byl na cestě na plánovaný říšský sněm do Augšpurku, kde měl být zvolen nový král. Jindřich se zjevil v oděvu kajčnicka a vykonal i předepsané církevní pokání. Opat Hugo z Cluny, králův kmotr, se pak ujal role prostředníka a Řehoř udělil v lednu 1077 Jindřichovi rozhršení. Canossa vzbudila velký rozruch a stala se do budoucna symbolem. „*Do Canossy nepůjdeme!*“ zvolal Bismarck roku 1872 na německém říšském sněmu při projevu, mnohokrát přerušeném bouřlivým potleskem. Ačkoli byla Canossa pro Jindřicha osobním pokořením, její důsledky pro něj znamenaly vítězství. Papež naproti tomu dokázal, že dává přednost duchovním úkolům před politickými výhodami, což svědčilo o jeho velikosti.

Protože se Jindřichova situace v Německu zlepšila, trval na právu investitury a požadoval na papeži sesazení vzdorokrále Rudolfa Švábského. Řehoř dlouho neváhal a na postní synodě roku 1080 sesadil německého krále podruhé. Poté dal Jindřich na synodách v Bamberku a Mohuči vypovědět papeži poslušnost. Synoda, kterou svolal v červnu 1080 do Brixenu, žádala Řehořovo sesazení, případně rezignaci. Doslova se v brixenském synodiálním dekretu praví: „*Co více je ještě třeba? Nejen Řím, nýbrž celý římský svět sám dokazuje, že Řehoř nebyl vyvolen Bohem, nýbrž povýšil se sám nejnestydatějším způsobem, násilím, podvodem a peněží... Vynášíme tedy rozsudek, že je ho podle církevního práva třeba sesadit, vyhnat, a kdyby ani po této zprávě nesestoupil ze svého stolce, na věky zatratit.*“ Následující podpisy dvaceti osmi biskupů a Jindřicha IV. Brixenská synoda pak designovala vzdoropapežem Wiberta z Ravenny, který přijal jméno Klement III. Brixen sám si tím ale získal velmi

špatnou pověst. V jedné zprávě o této synodě čteme: „*Trh nebo město, zvané Brixinorum, se nachází na strašidelném a hrozně drsném místě uprostřed hor pokrytých sněhem, kde neustále panuje hlad a téměř věčná zima, a je obklopeno nejvyššími skalami a křesťanství je zde známo sotva podle jména.*“

Teprve roku 1084 se Jindřichovi a Klementovi podařilo vstoupit do Věčného města, kde byl o Velikonocích Jindřich korunován „svým“ papežem na císaře. Když německé oddíly obléhaly Andělský hrad, v němž hledal Řehoř útočiště, dobyl Věčné město normanský vévoda Robert Guiscard a donutil Jindřicha, aby odtáhl. Normané město vyplenili a zpusťovali. Proti Řehořovi se nyní postavil i prostý lid a papež byl nucen odejít s Normany do Salerno. Zde 25. května 1085 zemřel. Jeho poslední slova zněla: „*Miloval jsem spravedlnost a hnusil si nespravedlnost, proto umírám ve vyhnanství.*“ Poražený papež však zvítězil v osobách svých nástupců. Papež Pavel V. (1606–1621) prohlásil Řehoře VII. v roce 1606 za svatého.

Den		Biblické souřadnice	Obsah čtení
1.	Po	Pl 1, 1-17	První elegie
2.	Út	Pl 1, 18-22	Město bez útěchy
3.	St	Pl 2, 1-13	Druhá elegie
4.	Čt	Pl 2, 14-22	Hněv nepřítele
5.	Pá	Pl 3, 1-22	Třetí elegie
6.	So		
7.	Ne	Pl 3, 23-42	Utrpení a útěcha
8.	Po	Pl 3, 43-66	Všichni naši nepřátelé
9.	Út	Pl 4, 1-10	Čtvrtá elegie
10.	St	Pl 4, 11-22	V hlubinách soudu
11.	Čt	Pl 5, 1-10	Pátá elegie
12.	Pá	Pl 5, 11-22	Modlitba proroka Jeremjáše
13.	So		
14.	Ne	Bar 1, 1-14	Bárukovo poselství
15.	Po	Bar 1, 15-22	Vyznání vin
16.	Út	Bar 2, 1-10	Ohlášený soud se dostavil
17.	St	Bar 2, 11-35	Prosba
18.	Čt	Bar 3, 1-8	Modlitba lidu v zajetí
19.	Pá	Bar 3, 9-4, 4	O moudrosti
20.	So		
21.	Ne	Bar 4, 5-16	Napomenutí a výzva k pokání
22.	Po	Bar 4, 17-29	Jeruzalém oslovuje své děti
23.	Út	Bar 4, 30-37	Prorok utěšuje Jeruzalém
24.	St	Bar 5, 1-9	Výzva k vděčné radosti
25.	Čt	Bar 6, 1-22	Babylónské modly jsou nemohoucí
26.	Pá	Bar 6, 23-39	Služba modlám není k ničemu
27.	So		
28.	Ne	Bar 6, 40-56	Modly nejsou bohové
29.	Po	Bar 6, 57-72	Nemohoucnost model

Pláč Jeremjáše (hebr. *Ékáh* = ach!, rovněž *kinót* = Pláč, řec. *Thrénoi Ieremiou* = Jeremjášovy nářky) je název knihy, v židovském kánonu uváděné mezi tzv. *ketubím*, předními proroky. Byla napsána po zpusťování Jeruzaléma a jeho chrámu. I když se obecně jako autor těchto elegií uvádí Jeremjáš, mezi vykladači Písma převládá názor, že autorem této knihy je někdo z kněžských kruhů, který byl svědkem této pro židy velké zkázy. Důvodem pro toto tvrzení je určitá beznaděj, patrná z biblických textů, která proroku Jeremjáši nebyla nikterak vlastní. Je také možné, že již v zajetí se tato kniha používala jako liturgický text při vzpomínkách na zničení jeruzalémského chrámu. Židé tuto knihu čtou dodnes při stejné příležitosti, křesťané z ní cítují zejména ve Velkém týdnu při vzpomínce na umučení Ježíše Krista.

Kniha Báruk (hebr. *Bárúk* = požehnaný, řec. *Baróuch*) je deuterokanonickou knihou, protože i když byla původně napsána v hebrejštině, zachoval se pouze její řecký překlad, což vedlo židy, a později také protestanty k vyločení této knihy z biblického kánonu. V katolické Bibli se navíc jako šestá kapitola Bárukovy knihy uvádí Jeremjášův list, který původně tvořil samostatnou knihu. Již v 2. stol. př. Kr. však došlo k jejich sloučení, jak to dokládá fragment Bárukovy knihy nalezený r. 1947 v Kumránu.

Poděkování za dárky

Milí farníci a dárci Stromu splněných přání, dovolte mi jménem svým, ale zvláště jménem obyvatel Charitního domova Stará Boleslav, poděkovat Vám za vánoční dárky, které jste nám darovali. Na Štědrý den jsme se, jako jedná velká rodina, sešli v jídelně domova – ať už chodící a samostatnější obyvatelé, tak i ti, kteří jsou zcela odkázáni na péči personálu, a také sestry vincentky z místní komunity, které v domově pracují. Po společné modlitbě, vánočním blahopřání a dobré večeři, přišla na řadu velmi příjemná chvíle ☺ . . . pod stromčkem čekaly na obyvatele domova dárky, které vyvolaly překvapení, radost a zvláště otázku: „To je opravdu pro mě? A od koho?“

Chci Vám moc poděkovat za slzy a radost v očích, které se objevily při rozbalování dárků od VÁS, dobrodinců! Jak sami mnozí obyvatelé řekli: „... a vyřídíte jim, že se za ně budeme modlit!“

Přeji Vám i sobě, aby nový rok – Rok milosrdenství – byl pro nás všechny rokem důvěry v Boží přítomnost a Jeho milosrdenství.

za Charitní domov Stará Boleslav
s. Romana Dvořáková dkl

Všetkým Puď'om dobrej vôle so štedrým srdcom, ktorí sa zapojili do akcie Strom splnených priani

V mene 53 detí a ich rodičov z Košíc a okolia Vám zo srdca ďakujeme za to, že ste sa podieľali na splnení ich vianočných priani. Keď sme mali možnosť počúvať rodičov týchto detí, aká bola atmosféra pri vianočnom stromčeku v ich rodinách, mali sme aj my účasť na ich radosti, lebo prekvapenia, ktoré ste im pripravili, ich veľmi potešili.

Janke Tomkovej bola vetrovka ako uliata a už 25.12. na jasličkovej pobožnosti ju s radosťou mala na sebe. Jej brat Matúš neveril vlastným očiam, keď otvoril krabicu s botaskami.

Aj všetky ostatné obdarované deti mali veľkú radosť. Nech dobrotivý Boh žehná každé Vaše úsilie v prospech chudobných, naplnia vás svojím pokojom a radosťou. V modlitbách na vás pamätajú

vd'áčne sestry vincentky

Poděkování za tříkrálovou sbírku

Všem, kteří přispěli velice děkuji za výslednou částku sbírky 31 715 Kč.

Václava Hilbertová

Náboženství dětí

pondělí–čtvrtek odpoledne

Náboženství je důležitou součástí lidského formování dětí i mládeže. Ve školním roce 2015–2016 se vyučuje od září.

- předškoláci + 1. ročník ZŠ – úterý 15.45 (M. Provinská), místnost A
- 2. ročník ZŠ – úterý 16.45 (M. Provinská), místnost A
- 3. ročník ZŠ a příprava k 1. sv. přijímání – (P. Vít Uher), středa 15.00, místnost A
- 3. ročník ZŠ a příprava k 1. sv. přijímání – středa 15.00, (P. Vít Uher), místnost A
- 4.–5. ročník ZŠ – čtvrtek 16.30 (D. Stolařová), místnost A
- 6.–7. ročník ZŠ – středa 16.00 (B. Oudová Holcátová), místnost A
- 8.–9. ročník ZŠ – čtvrtek 15.30 (B. Oudová Holcátová), místnost A

Farní centrum sv. Prokopa (Čajkovského 36, Praha 3)

Další info: <http://nabozenstvi.unas.cz>; Milada-
Provinska@seznam.cz; farnost-zizkov@iol.cz

Biblická hodina

čtvrtek 19.00–20.30

Číst Bibli není jednoduché, je těžké rozumět některým jejím obrazům i událostem. Během biblické hodiny si přečteme a společně vyložíme část Bible, předepsanou na aktuální den podle rozpisu (str. 14).

Katolická víra pro hledající

každý druhý pátek 19.00–20.30

Každoročně po Velikonocích začíná otec Vít pravidelná setkání s dospělými hledači víry, ať už jde o nepokřtěné, pokřtěné v dětství anebo jinověrce, kteří si chtějí projít základy katolické víry a připravit se k prvnímu přijetí svátosti.

Malá dogmatická teologie

středa 19.00–20.00

Přítomnost bývalého děkana KTF UK profesora Václava Wolfa ve farnosti přímo vybízí k využití jeho potenciálu k tomu, aby se naši dospělí farníci mohli vzdělávat v základech katolické dogmatiky.

Malá liturgika

pondělí 19.00–20.00

Přednášky z liturgiky se týkají nejen vysvětlení rozdílů v předkoncilním a pokoncilním chápání mše svaté, ale i jakýchkoli bohoslužeb, a přibližují různé liturgické služby i úkony.

Modlitba růžence

středa 17.20–17.50

Modlitbou růžence oslovujeme P. Marii a s ní rozjímáme o tajemstvích – důležitých událostech ze života našeho Pána, Ježíše Krista. Jednou týdně se modlíme růžencem společně u Sv. Prokopa.

Eucharistická adorace

termíny podle pastoračního plánu

Vidíme, že leckteré aktivity farnosti jsou životaschopné. Současně ale v různých oblastech pociťujeme nedostatky. Potřebujeme si tedy neustále vyprošovat hojnost milosti a síly v tiché modlitbě před naším Pánem přítomným v Nejsvětější Svátosti.

Polední ateliér

pátek 9.00–12.00

Především ženy v důchodu, které i nadále chtějí být užitečné, zdobí svíčky, vyrábějí svícny, drátují, háčkují, malují, šijí a připravují dárkové předměty k Vánocům a Velikonocům.

Trénování paměti

pondělí 17.15

Senioři, ale i mladší lidé, kteří překonali vážnější nemoc, mohou mít výpadky paměti. Odborná lektorka formou tréninkových cviků zdarma pomáhá při obnovování funkčnosti paměťových buněk.

Úklid kostelů

každá první sobota 8.00–11.00

Každou první sobotu v měsíci se v 8 hodin u Sv. Prokopa slouží mše svatá. Po ní se přítomní rozdělí do skupin a vyrážejí uklízet kostely. Díky ochotě farníků a pečlivému harmonogramu by se již nemělo stát, aby některý z našich tří kostelů zůstal neuklizen.

Chcete se nechat pokřtít anebo hledáte odpověď, zda je nutný křest?

Přijďte za knězem a domluvte si s ním osobní setkání. Pak následuje příprava ke křtu formou společných setkání (katechumenát). V našem farním centru (Čajkovského 36, Praha 3) probíhá příprava, která může vyústit až do křtu o Velikonocích 2016. Nová skupina „hledajících“ začala svá setkávání 15. května 2015, další začíná opět *po Velikonocích v roce 2016*.

Chcete nechat pokřtít své dítě (do 6 let)?

Kontaktujte prosím kněze P. Víta Uhra (tel.: 731 625 910) a po osobním rozhovoru se dohodneme na přípravě tak, aby vaše dítě mohlo být pokřtěno.

Chcete nechat pokřtít své dítě (7–14 let)?

Takovéto dítě už si zaslouží, aby o víře něco vědělo. Je tedy potřebná jeho příprava ke křtu. Kontaktujte prosím kněze P. Víta Uhra, s nímž tuto přípravu domluvíte. Výuka náboženství dětí v novém školním roce probíhá opět podle rozpisu na vývěškách a v Prokopských listech.

Uvažujete o svatbě v kostele?

Svatba v kostele není pouhým formálním právním aktem, ale víc – svátostí. Bůh vstupuje mezi milující pár, aby ho posvětil a pomáhal mu v letech společného života. Proto je nutná aspoň základní příprava k sňatku. Domluvte si proto svou přípravu s knězem P. Vítem Uherem (tel.: 731 625 910) včas, tzn. minimálně 3 měsíce před plánovaným termínem sňatku. Při osobním setkání s knězem se dohodneme, jak bude příprava probíhat.

Potřebujete se smířit s Bohem a najít klid v duši?

Svátost smíření lze přijmout *v kostele sv. Prokopa v pondělí, ve středu v 17.20–17.55, v pátek od 17.20 a v průběhu mše sv. od 18.00, v případě potřeby i po mši sv., v kostele sv. Anny v úterý 17.20–17.55, v neděli 7.30–7.55 a v kostele sv. Rocha ve středu v 6.30 a v neděli 16.30–16.55*. Pokud v tuto dobu nemůžete přijít, kontaktujte prosím P. Víta Uhra (731 625 910) a dohodneme se na jiném termínu.

Jste nemocní? Potřebujete duchovní pomoc?

Pomazání nemocných se v naší farnosti uděluje starým a nemocným lidem opět společně, *o třetí postní neděli 28. 2. 2016*; mimo to v naléhavých případech volejte kněze ihned a kdykoliv, abyste s ním domluvili termín návštěvy doma nebo v nemocnici. P. Vít Uher (731 625 910).

Zemřel vám někdo blízký a chcete se s ním důstojně rozloučit na hřbitově nebo v krematoriu? Chcete uložit jeho urnu na hřbitově?

Kontaktujte kněze *co nejdříve po úmrtí*, je ale nutné domluvit datum a čas rozloučení nebo uložení urny dříve s knězem než s pohřební službou.

Chcete, aby se za vašeho zemřelého nebo živého sloužila mše svatá?

Diář se nachází v sakristii kostela, přijďte proto za knězem před anebo po mši sv. domluvit s ním nejhodnější termín *v tom kostele, kde chcete, aby se mše sloužila*.

Jste pokřtěni, ale nebyli jste připravováni ke zpovědi a k svatému přijímání?

Stejně hledajících jako vy je mnohem více a proto se nebojte kontaktovat kněze. Příprava dospělých k přijetí těchto svátostí probíhá *společně s dospělými, kteří se připravují ke křtu*, ve farním centru (Čajkovského 36, Praha 3) – viz výše.

Nebyli jste u biřmování?

Svátost biřmování se v naší farnosti uděluje dospělým křesťanům každoročně na podzim. Přihlašování probíhá vždy v závěru roku, přípravná setkání pak od ledna do září 2016 ve farním centru. Zájemci se již mohou přihlašovat u kněze (P. Vít Uher, 731 625 910).

Mše svaté ve farnosti sv. Prokopa v Praze 3-Žižkově

	Kostel sv. Prokopa (Sladkovského nám.)	Kostel sv. Anny (Tovačovského ul.)	Kostel sv. Rocha (Olšanské nám.)	
Pondělí	18.00¹⁾			
Úterý		18.00²⁾		
Středa	18.00		6.00³⁾	
Čtvrtek	18.00			
Pátek	18.00			
Sobota	8.00⁴⁾			
Neděle	9.30	8.00	11.00	17.00

¹⁾ s latinským ordinářem, 4krát ročně v tridentském ritu

²⁾ každé poslední úterý v měsíci 30 minut přede mší výstav Eucharistie

³⁾ v adventní době roráty

⁴⁾ pouze první sobotu v měsíci, po ní úklid kostelů

Úřední hodiny v kanceláři (Čajkovského 669/36, 130 00 Praha 3-Žižkov)

Úterý	15.00–17.00	výpomocný duchovní Antonín Ježek
Středa	8.30–11.30	administrátor Vít Uher
Čtvrtek	13.30–16.30	administrátor Vít Uher

Kontakty:

administrátor farnosti: P. Vít Uher
mobil: (00420) 731 625 910

e-mail: zizkov@efara.cz
web: www.farnost-zizkov.cz

Ekonomické okénko

k 31. 1. 2016	
výše dluhu (úvěr)	4 041 979,12 Kč
povinná měsíční splátka:	29 324 Kč
sbírka na splácení úvěru (leden 2015):	10 650 Kč
č. ú. farnosti: Sberbank 4200172251/6800	
VS na opravu kostela sv. Anny: 26072013	

DĚKUJEME ZA VŠECHNY VAŠE DARY – jen díky nim můžeme i my dále pomáhat